Ч. 199 | Недїля 3 (16) вересня 1900. | Рік X

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр.-кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах за провинциї:
на цїлий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Цісар в Галичинї. — До ситуациї. — З полудневої Африки. — Проклямация льорда Робертса).

Є. Вел. Цісар, як ми вже доносили, був в часї принятя представителів краю, незвичайно ласкавий. Всї дивували ся сьвіжости ума, всесторонному знаню подробиць, живому занятю всїм, що дотикає краю і проявів его житя, невтомимій вічливости Монарха. Так вр. з представительством міста Львова говорив о роботах при водопроводах, питав, чи театр буде скоро викінчений і висказав вдоволенє із збільшеної фреквенциї в львівскій школї кадетів. При принятю представителів властий висказав его Є. В. Цісар з великим признанєм о взірцевім порядку, о знаменито устроєних дорогах і комунікациях, а знов коли прийшли представителї громад сільских, підніс з признанєм, що сільске населенє вказує велику прихильність для войска, що відбуває маневри. — Вчера рано виїхав Найясн. Пан о годинї 6-ій дворским поїздом до Єдлича, бо що пере тим прибули офіцири начальної команди маневрів. В Єдличи сїв Монарх на коня і удав ся на захід від Зренцина. На вчерашні маневри виїхав повозом також пан Намістник ґр. Лев Пініньский. До дружини Є. Вел. Цісаря прилучили ся старости Залеский і ґр. Михаловский. О годинї $1\frac{1}{2}$ прибув Цісар до Коросна і вернув поїздом до Ясла.

— Вчера обі армії маневруючі були сполучені і прийшло до битви, в котрій взяли участь всї корпуси. Нинї маневри кінчать ся.

В розмові з пос. Яворским дня 13 вересня в Яслї висказав Монарх такі слова: „Розвязанє ради державної і нові вибори суть послїдним средством конституцийним, за котре приняло ся правительство". Ті многоважні слова мають вказати виборцям, що сегорічні вибори дуже важні і що від них зависить, аби до парляменту увійшли спокійні елементи, котрі привели би его до житя і подали руку правительству до хосенної працї для добра народів і держави. Тимчасом вже від тепер розпочав ся рух виборчий, найживійший між Чехами і Нїмцями, де скликують ся дуже численні збори. Як можна з ходу тих зборів здогадувати ся і Нїмцї і Чехи вишлють до нового парляменту своїх радикалів, а в такім случаю новий парлямент ледве чи буде лїпший від старого.

З театру війни надходять непотверджені ще урядово вісти, котрі велїли би заключати, що опір Бурів остаточно зломаний і що війна кінчить ся. І так донесено, що Робертс відіслав свої конї до Капштаду і сими днями сам від'їде до Анґлії, а начальну команду над анґлійскою армією лишить Булєрови. З Льоренцо-Маркез доносять, що трансвальскі Бури вибрали президентом команданта Шальк Бурґера на місце Крігера. До Вашинґтону мала прийти урядова депеша з Трансвалю, що президент Крігер їде до Европи за шістьмісячною відпусткою, аби старати ся о інтервенцию. В тім часї буде его заступати Шальк Бурґер. Разом з Крігером виїздить державний підсекретар і кількох урядників. Крігер має бути фізично цїлком зломаний, в послїдних часах не виходив з зелїзничого ваґону і читав біблію.

Проклямация льорда Робертса, о котрій ми згадували, так звучить: Крігер перейшов границю португальских посїлостий і зрік ся президентури. То що Крігер покидає справу Бурів, повинно їх пересьвідчити, що дальше веденє війни не має цїли. Імовірно не знають они того, що 15 тисячів їх земляків находить ся в анґлійскій неволи і що ні один з них не буде освободжений, як довго ті, що нинї ще носять оружиє, не піддадуть ся безусловно. Бури повинні знати, що не можуть надїяти ся інтервенциї із сторони ніякої великої держави. Анґлія рішилась видану їй правительствами обох дотеперішних републик війну довести до кінця. З виїмком малих просторів, обсаджених ще армією, Боти війна єсть неправильною і легкодушною. Я не виповнив би мого обовязку, колиб не ужив всїх средств, аби такому неправильному веденю війни зробити конець. Средства, яких я примушений ужити, приписані военним звичаєм, але суть рівночасно нещастєм для краю. Чим довше та війна буде тревати, тим строгше ті средства будуть переводжені.

4)

ДВА АНҐЛІЙЦІ.

(З нїмецкого — Ернеста Райнгольда Яна.)

(Дальше)

Послїдна надія Елєонори, що у Роберта Турнбеля могла бути цїлком нешкідна — бодай для молодих мужчин — панна Аврора Кріппензецер, щезла супротив оповіданя лікаря. Обоє заздрістні умовили ся, щоби панну Валерию Фінк і Роберта Турнбеля слїдити на кождім кроцї. Для розпізнаня особи дав др. Фарренкамп Елєонорі фотоґрафію панни Фінк, і ніколи може не плакав ніхто так гірко над фотоґрафією, як панна Елєонора фон Роґґенгавзен над фотоґрафією дочки фабриканта мила.

Строго ведене слїджене обоїх грішників зі сторони тих обоїх праведників виявило, що Робертом Турнбелем заволоділа нагле незвичайно охота пізнати штуку фабрикациї мила, і що він перший раз зайшов до фабрики на дуже короткий час, але відтак заходив там чим раз частїйше, і на диво в наслідок своєї дивної постійности і твердости в переношеню найпоганїйшого сопуху, став правдивим любимцем непривітного пана Фінка. То вивідав ся др. Фарренкамп і сказав панні Елєонорі. Але панна Елєонора не сказала ему за те нічого. Так женщина все не лиш хитрійша, але й лїпша.

За свої злочини мр. Роберт Турнбель був покараний страшним сном. Іменно снилось ему одної хорошої червневої ночи, що він ще раз переживає свою першу стрічу з панною Фінк, але о много инакше. Замість головок капусти приніс ему — очевидно в снї — Саммі повну фляшку зелених жаб водних, таких самих, як він звичайно уживав до своїх щіплень та инших цїлий. Колиж тепер панна Фінк увійшла до него, поутїкали ті любі сотворіня з фляшки і всї почали скакати по цїлій сали. Дармо старав ся він, при сердечнім сьміху панни Валерії, половити жаби, при чім мусїв так само скакати, як они, прикучнувши на землї. І панна Фінк зігнула ся, але зі сьміху. Вкінци, саме як его старий увійшов, удало ся ему цїлу зелену компанію всадити знов до фляшки, і він з великим трудом сховав єї до своєї задної кишенї. Але тепер, кілько лиш разів старий Турнбель в розмові з панною Фінк скінчив яке речене, все котресь з того жабочого товариства відозвало ся грубим, полою сурдута придавленим голосом: Ква — а — к! а старий Турнбель, обурений, що его мову висьміюють, дивив ся на братанича з докором. А панна Фінк сьміяла ся так голосно і так нечемно з того „квак!", що він аж пробудив ся.

Панна Елєонора Роґґенгавзен не переставала слїдити Роберта, і при тім видобула, що молодий Турнбель часто при замкнених дверях нараджує ся з Саммім, і против заборони пана дому, уживає того бутного льокая до посилок за ріжними орудиями до міста. Одного дня сидїла Елєонора случайно в одній комнатї, що звичайно не була замешкана і сусїдувала з мешканєм молодого Турнбеля. Було дуже горячо і тому вікна замку були поотвирані. Роберт Турнбель був такий неосторожний, що видавав Самміому порученя, не замкнувши вікон. Елєонора могла розуміти кожде слово, яке він говорив свому помічникови. Зі страхом почула, що ветеринар вкінци згодив ся дати молодому Турнбелеви скаженого пса, скоро лиш якого дістане, але жадає, щоби пса сейчас убито і щоби молодий пан Турнбель взяв на себе відвічальність за всї шкоди, які могли би з того вийти. Она виразно чула: „скаженого пса!" Єї хороше волосє здіймало ся в гору. „Боже, до чого ему скаженого пса? Чи він одурів?" Роберт коли почув ту новину від Самміого, аж в руки сплеснув з утїхи. Зі страхом дивила ся на молодого чоловіка при вечери; нещастний поводив ся як звичайно, спокійно, чемно і уважливо, і їв також зі звичайним смаком. Була така неспокійна, що не могла цїлу ніч спати; дармо ломила собі голову, аби винайти яку розумну причину для забаганки Роберта. Нараз перед єї очима з'явив ся образ Валерії Фінк, і єї взяв ще більший страх. „Так, так — сказала до себе — він гадає над якимсь злочином". Хоче оженити ся з дочкою фабриканта, а свого стрия спрятати, бо він противить ся, а відтак забрати по нїм его маєток! Або може той псище призначений на то, щоби покусав бідного малого Віля, наслїдника старого Турнбеля. На всякий спосіб треба перешкодити тому злочинови, не допустити, аби нещастний брав на себе таку страшну вину.

Довго гадала над способами, як би то зробити. Вкінци, коли засвитав ранок, мала готовий плян. Убрала ся, і коло години десятої перед полуднем відвідала фабриканта Фінка. „Він не допустить до нещастя, скоро дові-

Новинки.

Львів дня 15 го вересня 1900.

— **При представленях в Яслї** Є. Вел. Цїсар випитував ся основно про останні повени, про стан урожаїв сегорічних і про економічні відносини краю, про реґуляцию рік і т. п. Розмовляв також з послом Барвіньским, спитавши, чи прямо приїхав зі Львова, а відтак про надходячі вибори і відносини суспільні в краю. Дра Савчака спитав про справи, які заступав в видїлї краевім і про уміщене жандармериї. Цїсар був дуже добре розположений і мимо трудів виглядав черство і здорово.

— **Нові 20-коронові банкноти**, що війдуть в обіг дня 20 с. м., суть 135 мм. довгі і 90 мм. широкі. Нові банкноти печатані без ніяких водних знаків; на одній сторонї містить ся текст німецкий, а на другій угорский. Крім двох фіґур жіночих голов, що представляють Австрию і Угорщину, які поміщено по обох сторонах банкнота, придано ще инші прикраси. На сторонї німецкого тексту подано вартість банкнота також в вісьмох ріжних мовах краевих, а межи ними також в рускій. Банкнот підписаний ґубернатором австро-угорского банку, Білиньским, одним членом ґенеральної ради і ґенеральним секретарем банку.

— **Спис людности**. Речинець обчисленя людности наближає ся скорим ходом. Дати має ся зібрати після стану з 31 грудня с. р. о 12-ій год. в ночи. т. є. перед 1801 роком. Всї батьки родин мають подати властям точний спис голов в родинї до трох днів по Новім роцї. Що-до спису населеня появило ся вже розпоряджене мінїстерства внутрішних справ, в якім то розпоряджению містить ся також взір формуляря, що его має ся виповнити. Партиї, що винаймають мешканя, мають виповнений формуляр передати властителеви дому, а сей приписаним властям (староствам або маґістратам). Взагалї сегорічний формуляр мало ріжнить ся від того, що був перед десяти роками. Рубрика: товариский язик (Umgangssprache) заключає ті самі, що передше, катеґориї: німецкий, ческий, моравский, словацкий, польский, руский, словіньский, сербско-хорвацкий, італїяньский, румуньский і мадярский. В сегорічнім формулярі містить ся кілька нових рубрик, іменно що-до средств вижививленя і удержаня та доходів головних і побічних. Зі списом людности переведе ся найточнїйший спис інвентаря живого і мертвого.

— **Пропала без вісти** Єлена Немчицка, ученица V. кляси ім. сьв. Єлисавети у Львові, дочка вдови по урядникови. Дївчинка має 13 лїт, дуже гарна і добре розвита. Ще дня 6 с. м. ідучи до школи попращалась з материю і більше не вернула до дому. Є підозріне, чи не впала она жертвою якого негідного замаху.

— **Милосердні**. Кілька богатих дам в Бостонї, що належать до найперших кругів товариства, завязали товариство для ратованя опущених — не гадайте може, що дїтий, нї, для ратованя опущених — котів. Ті милосердні дами розіслали окружник до всїх людий в містї, що лїтом виїздять на село, щоби не лишали бідні кіточки на ласку сусїдів, але щоби за оплатою 25 центів на місяць давали їх „на станцию“ до товариства, котре буде совістно опікувати ся ними. Ну та й знайшли ся такі, що віддавали, а товариство милосердних дам могло вже в короткім часї примістити під своєю опікою 1000 котів, між котрими знаходять ся і такі, котрі знайдено на улици. Будинок для котів знаходить ся на граници міста. Так отже знайшли коти своїх милосердних опікунок, але бідні опущені дїти як волочили ся по містї так і волочать ся і певно не одно собі погадає: Ой, коби то котиком бути!

Господарство, промисел, торговля, гігієна і вихованє.

Ради господарскі.

Господареви або промисловцеви **треба нераз знати ся на ферментациї**; длятого прочитайте собі уважно слїдуючих кілька слів про ферментацию

— **Що то єсть ферментация?** (I) Хто робить вино з овочів, хто варить пиво, гонить горівку, робить оцет, виробляє дріжджі, той мусить знати ся на ферментациї або взагалї на кисненю. Та й кождий господар а навіть і господиня повинна знати ся на тім. Атже дома квасить ся капуста і огірки, кисне борш, зсїдає ся молоко, скисне якась страва і т. п. і треба знати як то діє ся і звідки то бере ся. Длятого послухайте: Суть три роди дуже дрібних ростин, котрі викликують ферментацию, кисненє та гнитє. Один з тих родів називаємо загально плїсницями, а плїснь знає чей кождий; другий рід називаємо загально міхочниками, а до тих належать т. зв. **дріжджаки**, котрі викликують **ферментацию** і **кисненє** і з них роблять ся загально звістні і так важні в промислї і господарстві **дріжджі**. Наконець третий рід, розщибнї, до котрих належать **бактериї**, квасять капусту, огірки, молоко і т. п., але й викликують також і гнитє, псують страву, вино і пиво, та роблять з них оцет, а дїставши сь до людского або зьвірячого тїла, викликують всїлякого рода хороби, а що їх розроднї переносять ся легко через воздух до здорових тїл, то стають ся заразниками і роблять хоробу заразливою. Нам розходить ся тут головно лиш о ферментацию, і длятого лиш о ній будемо говорити. Ростини і зьвірята називаємо загально творами орґанїчними, длятого, що они мають всїлякі орґани або знаряди, котрими послугують ся в своїм житю. Отже такі твори орґанїчні витворюють в собі деякі такі материї або творива, котрі лиш в них можуть робити ся, і длятого також і ті творива називаємо орґанїчними. Таким творивом, материєю або тїлом орґанїчним єсть н. пр. цукор, котрий єсть сполукою первотворів: вугля, водня і кисня. Цукор, як звістно, знаходить ся в соку ростин а найбільше в їх овочах. Отже скоро до такого тїла орґанїчного дістануть ся грибки, знані дріжджаками, то викликують в нїм хемічну зміну, а ту зміну називаємо ферментациєю.

— **Коли і як гноїти дерева овочеві?** Гноїти треба головно від жовтня аж до марта або від марта аж до липня; в липни, серпни і вересни не треба гноїти. Якого гною уживати? Від жовтня аж до марта гноїть ся добрим мясним обірником, але можна гноїти також і сьвіжим. Хто може, нехай зробить собі таку мішанину: гній з під коний, коров, овець, свиний; до того вапна, попелу або ґіпсу; курячки, гній зпід голубів, кости (потовчені), відпадки з кухнї, гарбарнї, різницї (кров); до того гноївка або ще лїпше людскі відходи. Все то усипати верствами і лишити чверть року на купі, відтак перемішати. Впрочім можна гноїти, чим хто має, лиш коби було достаточно. Від марта аж до липня гноїти передовсїм

дає ся, що я знаю о страшнім намірі чоловіка, котрий хоче женити ся з его дочкою. Він не допустить, коли дізнає ся, що тайна зраджена; всьо одно, чи він сам єсть співучастником того злочинного наміру, чи нї; зі страху перед покаранем дочки, що певне мусїла всьо уложити“.

Представила ся пану Фінкови як дама до товариства у панї Турнбель і при тім пересьвідчила ся, що отець Валериї, цїлком инакше виглядає ніж она гадала. Їй здавало ся, що побачить брудного необразованого, старого чоловіка, а перед нею стояв ще молодий пан, що виглядяв дуже елеґантно і поважно. Мав на собі чорний сурдут, білу камізольку, носив чорну як крук бороду і поводив ся як правдивий джентельмен. Его кабінет вказував на любов до порядку, образованє і добрий смак. Трохи заклопотана почала панна Роґґенгавзен:

— Пане Фінк, певне дивуєте ся, що я вас відвідую.

— Справдї так, — відповів пан Фінк. — Бо я вже через дочку переказав пану Турнбелеви, що фабрики не продам.

— Так, але тепер розходить ся о щось богато, богато важнїйшого. Але насамперед прошу вас нічого не зрадити!... Я прийшла, аби ви менї помогли недопустити до великого нещастя.

— Не знаю, що ви гадаєте, але коли справдї буде в моїй силї не допустити до нещастя, то я радо вам поможу.

Як просто, як щиро і рішучо говорив той чоловік.

— Добре, пане Фінк — говорила Елеонора дальше. — Бачите, пане, ми маємо в замку молодого чоловіка, дуже доброго, спокійного хлопця — тут зітхнула — що учить ся медицини.

— То ще не було би нещастєм — відповів пан Фінк.

— Певне що нї. Але вчера я підслухала розмову.... я впрочім нїколи не підслухую, пане Фінк!... між тим молодим чоловіком і его служачими. Молодий пан велїв служачому, аби ему від ветеринаря приніс скаженого пса.

Пан Фінк зірвав ся з крісла.

— Що?... скаженого пса?

— Так. Хиба Господь знає, на що.

— То страшне! — сказав пан Фінк

— Правда? Але я чула виразно. До того пес має бути живий.

— Ну, ще чого! Алеж то злочин!... Менї здаєть ся що ветеринар не пристане.

— Не надїйте ся. Молодий пан платить добре і просить ще лїпше і може бути...

— Платить добре — говорив до себе пан Фінк. — То таки могло би бути. Вправдї ветеринар має славу совістного урядника....

— Остережіть его, прошу вас, пане Фінк.

— Добре. Але, як гадаєте, не було би лїпше остерегти молодого дурака? Або его стрия, хоч той цїлком божевільний.

— Панна Роґґенгавзен сумнївала ся:

— Не помогло би нічого! Ви не знаєте твердих анґлїйских голов. Коли они раз щось собі постановлять.

— Правда, шалений нарід. Але практичний, дуже практичний. Люблю практичних людий!

— І я — сказала Елеонора. — Але тепер поможіть менї. Ви знаєте ветеринаря, поговоріть з ним.

Пан Фінк подумав трохи, відтак сказав:

— Гм, найпростїйше було би....

— Слава Богу, ви менї поможете! — Она в серци перепрашала пана Фінка і подала ему руку. — Не знаю нїкого в містї; ваше імя було менї знане з переговорів о купно фабрики, а то що я о вас чула, виробило в менї довіре до вас.

— Отже послухайте: Боллїнґер ветеринар, доставить в пачцї цїлком здорового пса. Знаю того мопса, котрого не шкода; до того має такий писок, що нїхто не розпізнає чи він здоровий чи нї.

Елеонора сплеснула в руки і почала дякувати.

Пан Фінк усьміхнув ся і сказав:

— Як бачу то вам, хороша панї, лежить на серци добро ваших ближних. А як менї здаєть ся, то в першім ряді добро молодого Турнбеля. Можете спустити ся на мене, доставимо цїлком здорового мопса. Що я хотїв сказати.... Колиб я був на місци того молодого пана і кождого дня дивив ся в ті очи, то не спроваджував би собі нїяких инших шалених видумок а вдоволявсь би моїми власними.

Молода панна спаленїла.

— Я би на вас погнївала ся, колиб не була вам так дуже вдячною. Ви дуже глумливі, пане Фінк.

— А до чогож би був фабрикант мила без лугу? — відповів фабрикант.

Між Валериєю Фінк і дром Фарренкампом прийшло до цїлковитого розриву. Заздрістний свояк уживав свого посвояченя до того, щоби при кождій нагоді допікати добрій дївчинї еї зносинами з молодим Турнбелем, котрих нїколи не було і випитувати еї о всїлякі злочини, яких не допустила ся. Нїхто не видержить такого внущаня довший час. То що Валерия ходила з порученя вітця на замок, чого цїлком не випирала ся, назвав др. Фарренкамп невідповідним для дївчини, Анґлїйців називав голотою, забуваючи на дуже щедру платню, яку побирав від мр. Турнбеля. Одним словом: недовіріє, підозріне і несправедливість убили любов і панна Фінк піднесла свому своякови здорового гарбуза.

Др. Фарренкамп відійшов від Валериї, ко-

гноівкою або розпущеними відходами з дворівника (виходків). Перед самим гноєнєм можна домішати ґіпсу, вапна, попелу з дерева або кістяної муки. Як гноїти? Двояким способом: 1) зверха; розкинути гній так далеко, як сягає корона дерева доокола пня і перекопати;— 2) зпід споду: викопати доокола пня кілька ямок на 40 до 50 цм. глубоких (ямки тим глубші, чим глубше коріне), накласти гною і засипати землею. Можна також заложити в ямки дренові рури і що року до них наливати гнівки. Але чи гноїть ся, чи ні, то треба що року скопати землю доокола пня на 1 метер далеко від него.

Переписка господарска.

В. Пасїч в Дзв.: 1) Мід питний можна зробити слідуючим способом: На 10 літрів меду бере ся 40 — 45 літрів мягкої а бодай недуже твердої (а найлїпше вже переваренної і вистудженої) води і ту мішанину варить ся через пів тора години а при тім добре шумує ся. По звареню лишити нехай вистигне і віллять до відповідної чистої бочки, котру наповняє ся аж по діру шпунтову; бочку лишає ся отверту і ставить ся до пивниці де повинна бути мірна теплота, а тогди ферментация розпічне ся більше менше за яких 8 днів і буде тревати днів 14. Скоро ферментация скінчить ся, треба мід спустити до другої бочки, але не зрушуючи дріжджів (склянним ліваром або кавчуковою руркою). По сій першій ферментациї мусить мід ще кілька місяців постояти в бочці, щоби добре виробив і аж тогди спускає ся его до фляшок. Щоби медови надати приємної ароми додає ся ще до бочки жменю хмелю. Дехто додає хмелю підчас вареня, коли мід вже добре вишумований і тогди заварює ся ще кілька разів з хмелем. До меду при по слідній ферментациї додають иноді мускатового орішка або звоздиків — кілько? се зависить від скількости меду і того, хто робить. При робленю питного меду, як і взагалі всіляких вин треба передовсім обходити ся чисто, знати яких бочок потреба і розуміти ся на ферментациї та взагалі на всякій маніпуляциї при робленю меду. — 2) Таку маленьку скількість хмелю як Вам потреба, не будете очевидно спроваджувати з Затцу, лиш мусите старати ся роздобути собі єго де в якім бровари.

Пядичанин: 1) На перше питане, що до гноєня дерев овочевих і щепів (але не в шкільці) знайдете відповідь повисше в радах господарских. — 2) Окремої раси голубів почтових нема а суть лиш мішанці, длятого голуби почтоті можуть всїляко виглядати і можна уживати до почти навіть простих голубів. На барву і рисунок голуба не зважає ся, лиш на єго инші прикмети відповідні до служби, а які они — то годі нам тут описувати, бо заняло би то дуже богато місця. Скажемо лиш що суть почтові голуби: 1) Антверпскі, 2) брукcельскі, 3) Лієскі (Liège), 4) німецкі — а кождий з тих родів має свої окремі прикмети, о котрих напишемо иншим разом, як і взагалї о годованю голубів, котрі в господарстві грають важну ролю. Найбільшим голубом єсть мабуть т. зв. польский рись — раса чиста лиш коло Кракова — 38 до 40 цм.; сей голуб єсть заразом і найлїпшим до ужитку. Найменшими будуть горлачі карлики. Що до плодовитости, то всїляко буває і годї нам тут докладнїйше сказати, котрі именно найлїпше плодять ся, бо і найлїпші можуть иноді зле плодити ся, значить ся годувати молоденькі, і треба їх штучно годувати, щоби не згинули. — Сумніваємо ся, чи де дістанете ілюстрований катальоґ. Голубами торгує у Львові Jan Franz, ул. Різницка, ч. 16; напишіть до него, може він Вам пришле. Годівлею голубів займає ся у Львові також Bronisław Żelazkiewicz, ул. Убоч, 3. (Личаків). Ілюстрований підручник: Prütz, Illustriertes Muster-Taubenbuch. (Цїни не знаємо).

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Цїна збіжа. У Львові дня 14 вересня. Пшениця 7·75 до 7·90 Кор.; жито 6·30 до 6·50; овес 5·50 до 5·80; ячмінь пашний 5·20 до 5·60; ячмінь броварний 6·50 до 7·—; горох до вареня 7·50 до 12·—; вика —·— до —·—; сїмя льняне —·—до—·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до—·—; бобик —·— до —·—; гречка 7·50 до 7·75; конюшина червона —·— до —·—; біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль—·— до—·—; ріпак новий 13·— до 13·50. Все за 50 кільо loco Львів. — В Чернівцях дня 13-го вересня: Пшениця 7·80 до 7·90; жито 6·25 до 6·30; ячмінь броварний 6·25 до 6·50; овес 5·50 до 5·6·; кукурудза готова 6·30 до 6·40; ріпак готовий 13·25 до 13·25. Все за 50 кільо loco Чернівці. — Броди 13 вересня. Жито росийске з близших сторін по 3.70 до 4·— рублів; на нову гречку великий попит; добрий горох 15.— до 18·— руб. Все за 100 кільо.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 15 вересня. На час побуту шаха перского у Відни прибудуть сюди угорскі міністри Сель і Ґеґедіш. На повитане шаха вийде войско віденьскої залоги.

Відень 15 вересня. Вибори до ради державної в Австриї долїшнїй вже розписані, а именно: з V-ої куриї на 3 січня, з сїльских громад на 9, з міст на 14, з палат торговельних і промислових на 17, з більшої посїлости на 18 січня.

Чернівцї 15 вересня. Речинцї виборів до ради державної на Буковинї слїдуючі: пята курия 12 грудня, з громад сїльских 18 грудня, міста 3 січня 1901, з торговельної палати 10 січня, з більшої посїлости 11 січня.

Льондон 15 вересня. Ґен. Робертс телеґрафує з Махадодорп: Ґен. Буллер доносить, що анґлійскі войска цїлком займили Шпіцкоп і найшли там до 300.000 фунтів поживи, переважно рижу, цукру і кави та 300 скринь муниції. — Ґен. Гарт займив знов Почефстом по викиненю звідтам Бурів. — Ґен. Бота зложив команду задля недуги в руки Вілїена.

За редакцию відповідає: Адам Кроненський

тру при кінци назвав ще зарозумілою, з погрозою що она хоч не буде его любити то мусить бодай боятись ся. І здержав слово.

В тім часї хрещено на замку малого Віля. Властитель замку показав ся при тій нагоді добре вихованим чоловіком; він зніс на день хрещеня заборону доступу до замку, чим гнївав цїкавих лїндеґских міщан. Не лиш сьвященик, але також бурмістр, лїсничий, аптикар і їх панї були запрошені на торжество. Мр. Турнбель показав ся навіть великодушним, бо запросив упертого фабриканта мила і его дочку. Ба, він виявив і охоту до гумору, бо не забув і на панну Аврору Кріппенштецер. Всїх тих гостий — з виємком фабриканта, що дуже близько мешкав — привезено повозами пана Турнбеля. Правда, на кілька днів перед тим випитував він дра Фарренкампа як найточнїйше о всї подробицї, а найбільше, чи нема у котрого з его гостий якої заразливої недуги. Але одну „заразливу“ недугу приніс сам торжественний день з собою, а именно хоробливу охоту всїх пань начіпляти на себе як можна найбільше золота, перел і дорогих каменїв.

Великим торжеством були хрестини також для Елеонори Роґґенгавзен, бо день в котрім якась женщина має стрітити ся око в око з своєю суперницею єсть все великим торжеством. Панна Роґґенгавзен вийшла аж до огороду, напротив гостий, аби тим певнїйше мати свобідну хвилю, в котрій могла би приглянути ся панні Валериї Фінк. Коли вийшла до парку, побачила Роберта Турнбеля, що виходив з великою китицею з теплярнї і по дорозї доповняв еї ще рожами.

— Ах, яке то чудесне! — крикнула до него насьмішливо. — Яким артистом ви нераз являєте ся! Я тим більше дивую ся, що ви доси майже цїлком не зважали на цьвіти.

— Всьо має свій час, каже мудрий Соломон — відповів Роберт трохи змішаний.

— Чомуж би я не мав на хрестини увити китиці?

— А можна спитати для кого призначена та дорога китиця? — питала глумливо. Але Роберт чемно поклонившись подав її самій. Тепер Елеонора відозвала ся поважно:

— Пане Роберт, стратите в моїх очах одну добру прикмету! Славу правдолюбности.

— Не хочете его приймити? — спитав.

— Дуже радо — відповіла і взяла цьвіти. — Але коли так то мусимо увити ще одну китицю і то замітно красну. Нехай буде достойна свого призначеня.

Він відчув насьмішку в еї голосї і спитав кому она еї призначує.

— Незвістному Богу! — відповіла Елеонора. — Так стояло написано на тім престолї в Атенах, який розумні горожани вибудували там зі страху, що може який незвістний ім Бог міг би чути ся обидженим.

— Не розумію вашого натяку — відповів Роберт, але Елеонора сказала сьміючись:

— Мій пане Турнбель, коли який мужчина, що перше переходив попри всї цьвіти не кинувши на них оком, нараз біжить до огорода і бушує між цьвітами як вовк між вівцями, то до того не треба навіть бистроумности женщини, аби знати....

— Що він нараз побачив ті цьвіти, що ростуть при дорозї!

Тими словами перебив Елеонорі бесїду і поцїлував еї в руку.

— Підлестник! — сказала з уданим гнївом. — Ті цьвіти, що ростуть при дорозї, берете лиш в переходї. Але ті орхідеї зраджують, що ви глядаєте рідших цьвітів. Нї, нї, пане Роберт, ми знаємо вашу чудесну учительку!

Шелест кроків, що доносив ся від фіртки в мурі, вказував що гості там висїли з повозів і перебив розмову молодих людий. За те почули они тепер грубий голос старшої пані і швайцарским говором вимовлені слова:

— Чи ви вже чули, в який чудний спосіб тоту дитину годують? Погадайте собі, спровадили тигрицю з зоольоґічного огорода в Льондонї. Еї молоком кормлять біднє немовлятко.

— Пст, пст! Панї бурмістрова! Тут єсть т. зв. гомонїюче склепінє, що відбиває найменший шепіт — так остерігав инший голос. — Мовчіть, бійте ся Бога!

— Гомонїюче склепінє? Щож оно таке? — питав грубий голос, а другий відповідав, поясняючи:

— То таке устроєнє, що винайшов тиран Дионізий. Він підслухував з далека всьо, що о нім говорили, бо всї бесїди доходили до его комнати.... То само устроїв собі пан Турнбель і один писар сидить в замку, підслухує всьо і списує що говорить ся.

Від тепер не було вже чути грубого голосу, зате показав ся бурмістр Геффолї і его товста жена, та лїсничий Гайслер. Їх приймив дуже вічливо Роберт і повів до замку. Коли молодий Анґлїєць знов вернув, увійшли до огорода пан Фінк, панї Гайслер і панна Валерия Фінк. Між тим як він витав ся з панею лїсничевою і паном Фінком, приступила панна Роґґенгавзен до панни Валериї.

— Панї — промовила Елеонора вічливо усьміхаючись — вдоволїть ся тимчасом привітом з жіночих уст. Я називаю ся Роґґенгавзен і належу до тутешного інвентаря. А ви певне панна?

— Валерия Фінк.

(Конець буде).

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЄРА у Львові при ул. Краківскій ч. 9 продає вино шампаньске Йосифа Терлей і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC“ по дуже приступних цінах.

ПЕРШЕ ГАЛИЦКЕ

Товариство акций для промислу хемічного

(давнійше „Спілки командитової ЮЛІЯ ВАНҐА“)

у Львові ул. Косцюшка ч. 5 (в партері) поручає

НАВОЗИ ШТУЧНІ

власного виробу.

Ґаранция складників. Ціни найнизші. Цінники на жадане висилає ся.

Притім заявляємо, що в сім роцї приготовили ми так значні запаси, що цілком нема чого бояти ся, аби нам не стало навозів на продаж і просимо всяким поголоскам в тім напрямі не вірити, бо они суть тенденцийні.

Для Львова і Галичини

головний склад і експедиция

WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.

находить ся

у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.

Аґенция дневників і оголошень

принимає також

пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

ПОБІЛЬШЕНЯ ФОТОҐРАФІЇ

цілком вірні оригіналови аж до природної величини артистично виготовлені. — В паспарту.

Ціна за портрет величини 37x45 цм. разом з портом і опакованем **5 зр. 10 кр.,** в хороших рамах **9 зр. 60 кр.** (аж до 5-тьох клґр. франко).

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**

Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).